

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117204001
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:5117204001.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: P. Z. M., H.. XX.XX.XXXX, C. O. XXXX/XX, XXX XX Ž., právne zastúpeného LALINSKY ADVOKAT, s. r. o., IČO: 47 253 096, so sídlom Kálov 653/23-2, 010 01 Žilina, proti žalovanému: GURLEX, s. r. o., IČO: 31 731 228, so sídlom Prešovská 8, 064 01 Stará Ľubovňa, právne zastúpenému JUDr. Vladimírom Pavlovom, advokátom, IČO: 35 538 155, so sídlom Mlynárska 15, 040 01 Košice - Juh, o vyplatenie cestovných náhrad s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 20Cpr/5/2017-330 z 30. októbra 2017 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že žalobca ako budúci zamestnanec a žalovaný ako jeho budúci zamestnávateľ uzatvorili 31. marca 2013 pracovnú zmluvu, v ktorej bol dohodnutý deň nástupu do práce 1. apríl 2013, druh práce obchodný manažér a miesto výkonu práce sídlo zamestnávateľa. Podľa článku XII. bodov 1, 2, 3 tejto zmluvy zamestnanec môže byť kedykoľvek vyslaný zamestnávateľom na služobnú cestu, ako na území SR, tak do zahraničia. Pokiaľ to bude vyžadovať situácia, môže sa jednať i o cesty prebiehajúce mimo pracovnú dobu zamestnanca, cez víkendy alebo sviatky. Zamestnanec na pracovnej ceste koná prácu podľa pokynov zamestnávateľa, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal. Zamestnanec má nárok na náhradu výdajov a iných nutne vynaložených nákladov v súvislosti so služobnou cestou v súlade so zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v platnom znení. Zamestnávateľ vykoná úhradu týchto výdajov a nákladov, a to iba na základe riadne predloženého vyúčtovania zamestnancom, doplneného daňovými dokladmi zodpovedajúcimi príslušným predpisom. Tento pracovný pomer bol ukončený 21. júna 2016, a to dohodou o skončení pracovného pomeru uzatvorenou medzi zamestnancom a zamestnávateľom 14. júna 2016. Podľa evidencie stravných lístkov vydaných zamestnancom zamestnávateľom zamestnávateľ vydával zamestnancom stravné lístky rovnako. Poverenia na pracovnú cestu predložené žalobcom boli vypracované dodatočne, v zmysle pokynov žalobcu, pričom v nich absentuje dôvod ciest, ale aj podpisy sporových strán a ostatné údaje, ktoré sa uvádzajú v cestovnom príkaze. Obsahujú iba strohé údaje o celi cesty Poľsko - Krakow, Česká republika - Praha a Maďarsko - Budapešť, bez uvedenia účelu či dôvodu cesty. Rovnako záznamy vodiča a výdavky za vozidlo EČV: K. neobsahujú žiadny podpis a nemožno z nich zistiť, či boli predložené zamestnávateľovi. Podľa zmluvy o prenájme vozidla zo 14. februára 2012 (ďalej len „nájomná zmluva“) bolo vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV: K. prenajaté obchodnej spoločnosti GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o. so sídlom Bartnickiej 35, Libertów, Poľsko. Podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a

obchodnou spoločnosťou GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o. ako zamestnávateľom 1. septembra 2013 žalobca pracoval ako projektový manažér v meste Libertów v Poľsku na 1 pracovný úväzok, t. j. 2 hodiny denne, resp. 10 hodín týždenne. Podľa fotokópii čestných vyhlásení dvoch nestotožnených zamestnancov, resp. bývalých zamestnancov obchodnej spoločnosti GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o. vyhotovených ako predtlač v slovenskom jazyku, napriek tomu, že ide o vyhlásenia poľských občanov, žalovaný nevyplácal cestovné náhrady. Podľa odpovede Inšpektorátu práce Prešov zo 4. augusta 2016 inšpektorát práce nemá možnosť posúdiť oprávnenosť nárokov žalobcu, keďže neboli predložené podklady k tvrdeniam žalobcu, a preto bol žalobca odkázaný s jeho nárokom v zmysle § 14 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) na podanie žaloby.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázať, že žalobca od 1. apríla 2013 pracoval u žalovaného ako obchodný manažér a od 1. septembra 2013 pracoval v obchodnej spoločnosti GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o. ako projektový manažér. Súd nemal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázať, že žalobca bol zamestnávateľom vyslaný na pracovnú cestu, resp. zahraničnú pracovnú cestu, takúto cestu pre zamestnávateľa absolvoval a po jej ukončení predložil vyúčtovanie, na čo sa zaviazal v pracovnej zmluve. Dôkazom toho, že takéto doklady neexistujú je aj výpoveď žalobcu, v ktorej tvrdil, že si svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a pracovnej zmluvy neplnil.

2.3 Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal nárok uplatnený žalobou. V súvislosti s tým súd konštatoval, že žalobca v priebehu konania svoj nárok opakovane menil bez toho, aby podrobne špecifikoval, akú sumu si uplatňuje ako náhradu cestovného, stravného, či náhradu výdavkov na pohonné látky a náhradu iných výdavkov.

2.4 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 57 ods. 1 Zákonníka práce, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), b), c), d), § 10, § 36 ods. 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách (ďalej len „zákon o cestovných náhradách“).

2.5 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností tvrdil, že viackrát počas konania navrhoval vypočuť svedkov, ktorí by potvrdili, že žalobca vykonával pracovné cesty pre žalovaného a na jeho výslovný pokyn, avšak súd tento dôkaz nevykonal, ani nezdôvodnil, prečo tento dôkaz nevykonal. Súd podľa neho neprihliadal ani na ním predložené tzv. stazky, t. j. vyúčtovanie svojich pracovných ciest. Zároveň mal za to, že súd sa nezaoberal ani jeho návrhom na vykonanie dôkazu, ktorým bolo predloženie vyúčtovania pohonných hmôt a výpisu pohybov na karte č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX poskytnutej mu žalovaným, pričom zdôraznil, že takýto dôkaz nemal možnosť doložiť, v dôsledku čoho mal súd uložiť žalovanému povinnosť, aby tento dôkaz predložil. Okrem toho podotkol, že žalovaný ho vysielal na pracovné cesty výhradne ústne, a preto objektívne nemohol od žalovaného získať a následne súdu predložiť písomné vysielanie na pracovnú cestu tak, ako to uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces poukázal na skutočnosť, že súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal ním predloženými čestnými prehláseniami, faktom, že počas celej doby trvania pracovného pomeru mu žalovaný poskytoval stravné lístky (čo podľa neho jednoznačne vylučuje účelové tvrdenie žalovaného, že pracoval pre poľského zamestnávateľa) a bez povšimnutia zostala aj jeho pracovná náplň - obchodný riaditeľ pre GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o.. Namietanú inú vadu konania vzhliadol v odňatí mu možnosti konať pred súdom, ktoré bolo spôsobené nevyjadrením sa súdu k mnohým jeho tvrdeniam predneseným pred ukončením dokazovania zákonom predpísaným spôsobom. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 29. decembra 2017. Tvrdil, že skutkové a právne tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní sú v príkrom rozpore s obsahom súdneho spisu a dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie na pojednávaniach, ktoré je zaznamenané na nosičoch dát, ktoré sú

súčasťou súdneho spisu, a to bez ohľadu na ich účelovú interpretáciu vykonanú žalobcom v odvolaní. Zároveň podotkol, že vzhľadom na pracovné cesty vykonávané žalobcom na území Poľska výlučne pre obchodnú spoločnosť GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o., žalobca si mal uplatniť nárok na vyplatenie cestovných náhrad voči tejto obchodnej spoločnosti, čím vzniesol námietku svojej pasívnej vecnej legitímácie. Vo vzťahu k dôkazom, ktoré súd prvej inštancie nevykonal, zdôraznil, že žalobca používal služobné motorové vozidlo a palivovú kartu, ktoré prenajal poľskému zamestnávateľovi žalobcu na účely výkonu práce žalobcu pre jeho poľského zamestnávateľa, nie pre neho a predložené čestné vyhlásenia osvedčujú niečo, čo nie je predmetom tohto konania a nemá žiaden súvis s predmetom sporu. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 30. januára 2018. Uviedol, že motorové vozidlo, ktoré mu bolo poskytnuté žalovaným, nie jeho poľským zamestnávateľom, používal na zahraničné pracovné cesty. V súvislosti s tým ďalej tvrdil, že predmetom účelne uzatvorenej nájomnej zmluvy nebola palivová karta, ktorá nevyvrátiťelne potvrdzuje, že žalovaným pridelené motorové vozidlo používal za účelom vykonávania pracovných ciest do zahraničia, ale aj to, že pracovné cesty do zahraničia potvrdzujú aj časové údaje na cestovných výkazoch, ktoré korešpondujú s GPS prideleného motorového vozidla a s tankovaním podľa pridenej palivovej karty, ktorá je vo vlastníctve žalovaného, pričom požiadal odvolací súd, aby uložil žalovanému povinnosť predložiť palivovú kartu. Tiež poukázal na skutočnosť, že čas, ktorý strávil v Poľsku, jasne prekračuje jeho časový pracovný fond, ktorý mal určený v pracovnej zmluve uzatvorenej s poľským zamestnávateľom. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania.

6. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 26. marca 2018. Zopakoval podstatné argumenty uvádzané vo svojom predchádzajúcom vyjadrení týkajúce sa nájomnej zmluvy a pracovných ciest žalobcu v Poľsku a opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 23. apríla 2018. Poukázal na odovzdávací protokol z 2. júna 2016, ktorý podpísal nielen on, ale aj žalovaný a v ktorom je úplne zreteľne uvedené, že odovzdal žalovanému osobný automobil zn. Škoda Octavia, EČV: K., ktorý mal byť údajne v prenájme poľského zamestnávateľa a palivovú kartu. Konštatoval, že pokiaľ by bol automobil v prenájme u poľského zamestnávateľa a zmluva by nebola antidatovaná, neexistoval by dôvod na to, aby žalobca odovzdával tento automobil spolu s palivovou kartou a ďalšími vecami, ktoré mu žalovaný poskytol na výkon zamestnania, práve žalovanému. Na základe uvedených skutočností žalobca opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovuje, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 11CoPr/1/2018-426 z 18. septembra 2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení tohto rozsudku odvolací súd okrem iného uviedol, že v prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.03.2013 počnúc dňom 01.04.2013 pracoval ako obchodný manažér s miestom výkonu práce v sídle žalovaného. Zo žiadneho dokladu predloženého v konaní, ani zo žiadneho dôkazu v konaní vykonaného nevyplývalo, že by bol žalobca zamestnávateľom vyslaný na pracovnú, či zahraničnú pracovnú cestu, že by túto cestu absolvoval pre zamestnávateľa a že by po jej ukončení predložil vyúčtovanie i keď sa k tejto povinnosti zaviazal tiež v pracovnej zmluve. Aj keď žalobca potvrdil, že tieto doklady existovať nemôžu, pretože žalobca si sám neplnil svoju povinnosť podľa zákona a pracovnej zmluvy a nevydával mu písomný pokyn na pracovnú cestu, aj tak bolo povinnosťou žalobcu po skončení pracovnej cesty predložiť zamestnávateľovi v lehote ustanovenej v § 36 ods. 7 zákona o cestovných náhradách zamestnávateľovi písomné doklady potrebné na vyúčtovanie náhrad, prípadne v dlhšej dobe, ak táto bola dohodnutá v písomnej dohode so zamestnancom alebo v kolektívnej zmluve, najneskôr však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bola pracovná cesta alebo iná skutočnosť zakladajúca nárok na náhradu skončená. Ako to vyplýva z prevedeného dokazovania žalobca vyúčtovanie žalovanému nepredložil. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, súd

pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatní sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), aby bolo rozhodnutie v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I.ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného hodnotenia nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom alebo sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zistenia skutkového stavu bolo vecne správne. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované účastníkmi v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne správne zistený skutkový stav veci.

9. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces tvrdil, že odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s namietanou skutočnosťou, že prvoinštančný súd nijakým spôsobom neodôvodnil, z akého dôvodu nevykonal ním navrhované dôkazy, a to vypočutie svedkov, ktorý by dosvedčili práve tú údajne spornú skutočnosť, že žalobca bol na pracovné cesty vysielaný žalovaným a nie poľským zamestnávateľom. Taktiež ani jeden z konajúcich súdov sa podľa neho nezaoberal skutočnosťou, že vykonávanie pracovných ciest vyplývalo už zo samotnej pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu a napriek tomu mylne tvrdili, že nepredložil nijaký dôkaz o tom, že mal vykonávať pracovné cesty na pokyn žalovaného. Okrem toho podotkol, že odvolací súd sa nezaoberal ani otázkou, že prvoinštančný súd nevykonal ani navrhovaný dôkaz, a to predloženie palivovej karty č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ktorá jasne dokazovala pohyby na karte, t. j. tankovanie motorového vozidla, ktoré mu poskytol žalovaný na vykonávanie pracovných ciest. V tejto súvislosti konštatoval, že mu ako slabšej strane sporu nebola konajúcimi súdmi poskytnutá právna ochrana tak, ako to ustanovuje Civilný sporový poriadok a Zákonník práce. Mal za to, že konajúcimi súdmi mali byť vykonané navrhované dôkazy, a to výsluchy svedkov a žalovanému mala byť nariadená povinnosť predložiť výpis z palivovej karty, pretože ju žalobca nemal možnosť z objektívnych dôvodov súdu predložiť. Zároveň zdôraznil, že žiadal odvolací súd, aby tieto dôkazy vykonal, čo sa však nestalo. Okrem toho pripomenul, že konajúce súdy sa nezaoberali ani otázkou, že mu žalovaný poskytol všetky prostriedky, t. j. automobil, palivovú kartu, notebook a iné na to, aby bol schopný vykonávať jednu zo svojich hlavných pracovných náplní, a to pracovné cesty, ale ani otázkou, z akého dôvodu by mu boli tieto prostriedky poskytnuté žalovaným, pokiaľ by nemal pracovné cesty pre neho vykonávať. Ďalej žalobca tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo aj tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nie je možné spoľahlivo zistiť, akými úvahami a v dôsledku akých procesných úkonov súd dospel k uvedeným záverom. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovuje a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 10. apríla 2019. Uviedol, že pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že ani odvolací súd sa nevysporiadal s ním namietanou skutočnosťou, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, resp. že sa nimi nezaoberal, podľa neho je potrebné uviesť, že už súd prvej inštancie na pojednávaniach strany sporu oboznámil, ktoré dôkazy nevykoná, pričom vždy odôvodnil, prečo navrhované dôkazy nebude vykonávať s poukazom na to, že tieto dôkazy nemajú k predmetu sporu žiaden právny význam. Uvedené sa týka aj žalobcom navrhovaného výsluchu osôb poľskej príslušnosti, ktoré podpísali čestné vyhlásenia predložené žalobcom, pričom súd prvej inštancie sa s týmto navrhovaným dôkazom vysporiadal a vyhodnotil ho v odseku 19. odôvodnenia svojho rozhodnutia, keď konštatoval, že ide o dvoch nestotožnených zamestnancov, či bývalých zamestnancov obchodnej spoločnosti GURLEX GROUP PL, sp. z. o. o., ktorá nie je totožná so žalovaným. K námietke žalobcu, že odvolací súd sa nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz uložením povinnosti žalovanému predložiť palivovú kartu tvrdil, že z dôkazov predložených žalovaným v konaní je zrejme, že žalobca používal služobné motorové vozidlo a palivovú kartu, ktoré boli prenajaté žalovaným

poľskému zamestnávateľovi žalobcu na účely výkonu práce žalobcu pre jeho poľského zamestnávateľa a nie pre žalovaného. Čo sa týka dôvodu dovolania, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, žalovaný uviedol, že žalobca nekonkretizoval, ani neuviedol, aká právna otázka majúca za následok nesprávne právne posúdenie veci viažuca sa na rozhodovanie odvolacieho súdu ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby dovolací súd, pokiaľ dovolanie neodmietne, dovolanie zamietol ako nedôvodné a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. 2Cdo 304/2019-506 z 30. júna 2020 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto uznesenia dovolací súd okrem iného uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevyssporiadal s tým, prečo nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III.ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprímerané (IV.ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.04.1993, II.ÚS 410/06). V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu Najvyšší súd SR rozhodol vo veci, sp. zn. 4Cdo 100/2018. V tejto veci vyslovil, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy, zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/ nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. Z obsahu spisu vyplýva, že 3. októbra 2017 v predmetnom spore pred súdom prvej inštancie prebehlo konanie, v rámci ktorého dovolateľ navrhol, resp. požiadal súd prvej inštancie o doplnenie dokazovania ohľadne výsluchu svedkov a predloženia palivovej karty zo strany žalovaného. Avšak z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie tieto návrhy na vykonanie dôkazov nevykonal, pričom nevykonanie uvedených dôkazov v odôvodnení svojho rozhodnutia nijakým spôsobom zvlášť neodôvodnil a nekonkretizoval. Rovnako tak postupoval aj odvolací súd, ktorý sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím sa tak odvolací súd nezaoberal, resp. podstatným spôsobom nereagoval na túto podstatnú námietku dovolateľa, ktorú namietal aj v odvolacom konaní. Vzhľadom na uvedené, v preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu k zásahu do dovolateľovho práva na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií tým, že nevykonali ním navrhovaný dôkaz, resp. že toto nevykonanie navrhovaného dôkazu dostatočným spôsobom neodôvodnili. Nakoľko dovolací súd uznal prípustnosť a dôvodnosť dovolacej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP, tak sa ďalej nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou námietky vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Po vrátení veci dovolacím súdom odvolací súd (§ 34 CSP) opakovane preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP so zreteľom na jeho preskúmovacie oprávnenia dané týmito ustanoveniami, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred dovolacím súdom.

15. Odvolací súd nespochybňuje, že dovolací súd uznesením zrušil rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to z dôvodu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a nezaoberal sa, resp. podstatným spôsobom nereagoval na túto podstatnú námietku dovolateľa, ktorú namietal aj v odvolacom konaní. Touto podstatnou námietkou dovolateľa bola námietka, že súd prvej inštancie tieto návrhy na vykonanie dôkazov nevykonal, pričom nevykonanie uvedených dôkazov v odôvodnení svojho rozhodnutia nijakým spôsobom zvlášť neodôvodnil a nekonkretizoval.

16. Zároveň však odvolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním dôkazov navrhnutých stranou v prvoinštančnom konaní, len ak strana navrhla v konaní pred súdom prvej inštancie vykonanie určitého dôkazného prostriedku, súd prvej inštancie navrhnutý dôkazný prostriedok nevykonal a strana navrhuje vykonanie toho istého dôkazného prostriedku aj v rámci odvolacieho konania.

17. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca síce navrhol predloženie palivovej karty žalovaným a v prípade následných pochybností súdu výsluch osôb, ktoré podali čestné vyhlásenia na pojednávaní konanom 3. októbra 2017 a súd prvej inštancie sa týmito návrhmi žalobcu nezaoberal a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, avšak žalobca v rámci odvolacieho konania vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného z 30. januára 2018 žiadal konajúci súd iba o predloženie palivovej karty žalovaným.

18. Za týchto okolností má odvolací súd za to, že dokazovanie by mohol doplniť iba vykonaním jedného dôkazu, ktorým je palivová karta predložená žalovaným a tým by mohlo dôjsť k neúplnému zisteniu skutkového stavu, ktorý predpokladal aj žalobca v čase, keď vykonanie oboch týchto dôkazov navrhoval. Popritom sa odvolací súd domnieva, že z tohto dôvodu by práve žalobca mohol podať ďalší mimoriadny opravný prostriedok z obdobných dôvodov ako podal predchádzajúce dovolanie a táto skutočnosť by mohla kvalifikovať konanie odvolacieho súdu ako nesúladne s čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie riadiť sa právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí a odvolacím súdom v tomto rozhodnutí, nariadiť vo veci ďalšie pojednávanie, na pojednávaní vykonať dôkazy navrhnuté žalobcom, vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie riadne odôvodniť.

21. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu a odvolacieho súdu (§ 191 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí o veci rozhodne aj o trovách odvolacieho konania a dovolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).